

El cos viu, la ment morta

L'angoixa em rosega el ventre com si m'hagués empassat els vidres esmicolats de mil ampolles. M'he apropat a tu amb un vol de ceràmica a les mans, ple de grans de raïm, i t'he preguntat quan faltava per a que toquessin les dotze campanades de l'Any Nou. Amb exquisida suavitat m'has acompanyat a la cuina: Encara no hem passat el Nadal, Teresa...

Em puja un esclat de lucidesa des de la foscor de l'ànima. Em pregunto si quan t'hauré esborrat del meu record, encara t'estimaré. O l'amor també s'haurà diluït, a poc a poc, com el llegiu esborra els colors de les robes. Amor i memòria, moriran junts?

T'abraço fort i enfonso el cap en el teu coll. No vull el teu cos —em xiuxiueges a l'orella—, que et vull a tu, Teresa meva.

M'amago per plorar, ara que en tinc consciència.